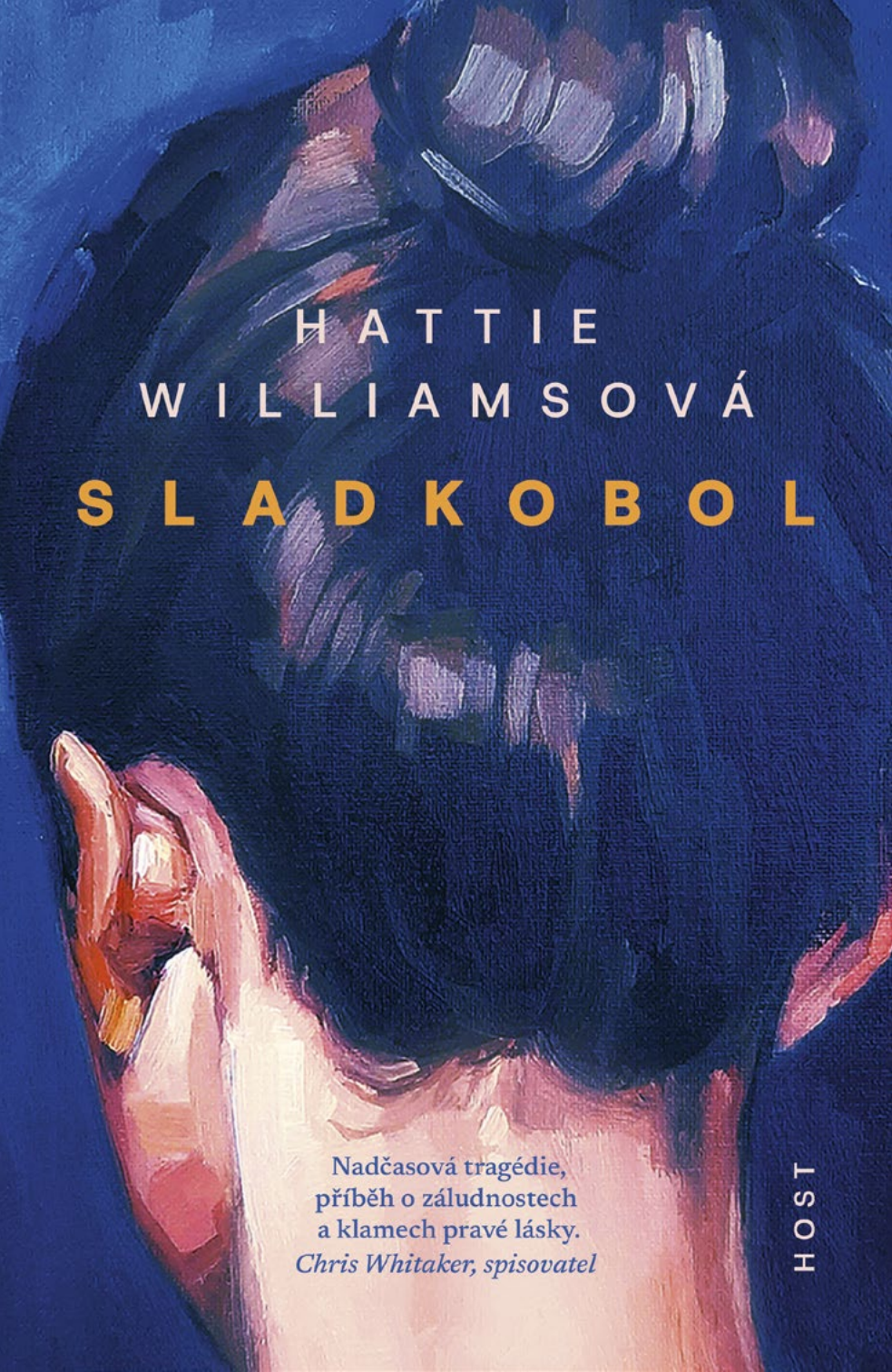
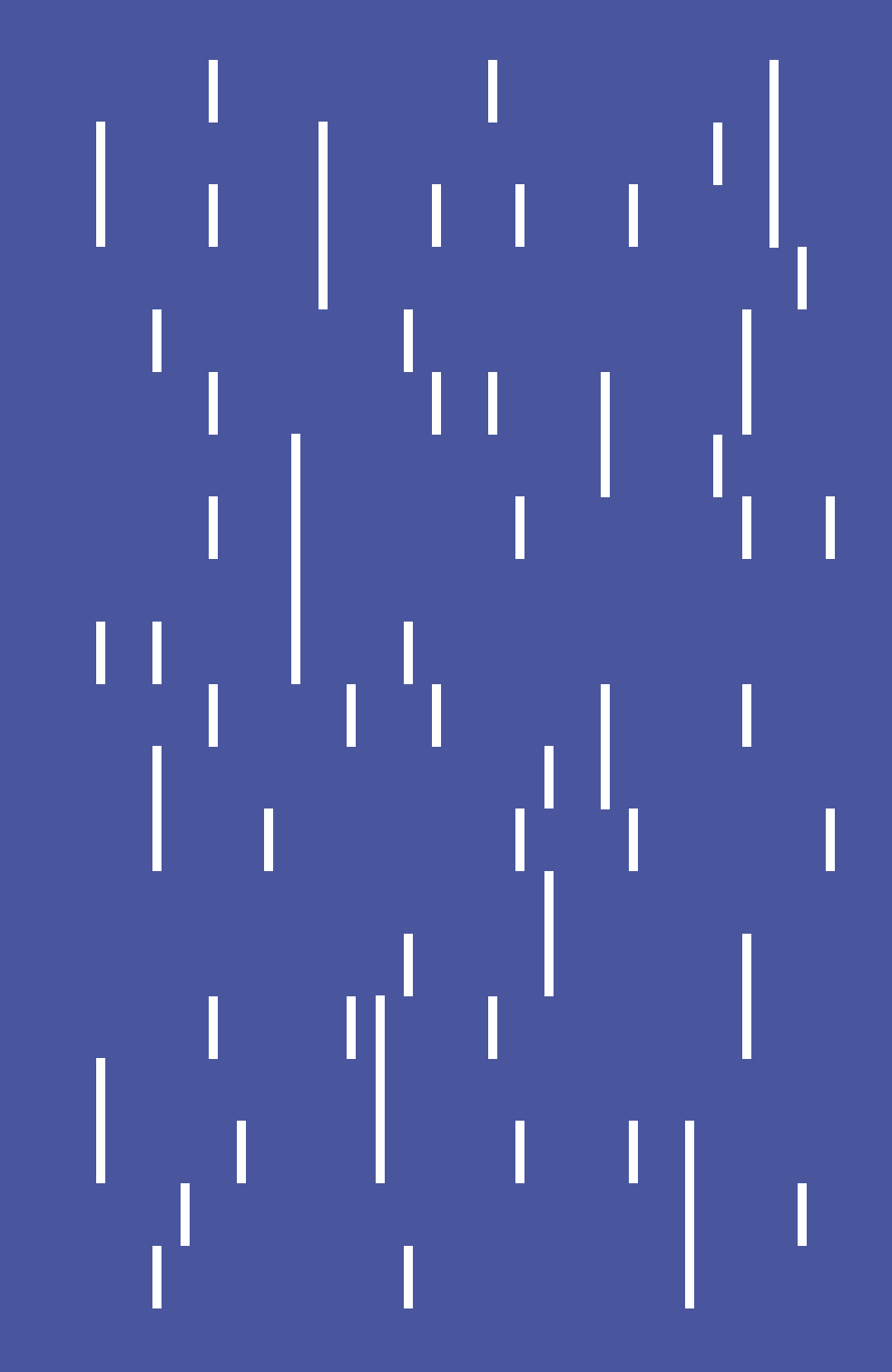

HATTIE
WILLIAMSOVÁ
SLADKOBOL
Nadčasová tragédie,
příběh o záludnostech
a klamech pravé lásky.
Chris Whitaker, spisovatel
HOST

Hattie Williamsová
Sladkobol

HATTIE
WILLIAMSOVÁ

SLADKOBOL

Přeložila Agáta Hamari

Brno 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Bitter Sweet
Copyright © Hattie Williams 2025
All rights reserved
Cover Image © Katherine Leigh Holley 2025
Cover Design by Charlotte Humphrey/Orion Books
Translation © Agáta Hamari, 2026
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3096-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-3097-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3098-4 (MobiPocket)

Mé dceři Astrid Snow

Co se stane v srdci, se prostě stane.
Ted Hughes

PROLOG

Než jsem přestala Richarda hledat, trvalo to roky.

Pokud jsem chtěla, mohla jsem o něm najít čerstvé informace jenom pomocí pár kliknutí. Mohla jsem si přečíst nový rozhovor nebo článek, který napsal sám, občas se dalo podívat i na záznam nějakého jeho vystoupení v televizi. Takhle snadný přístup k někomu, kdo už nepatří do vašeho života, je vyloženě nezdravý.

Kamarádi mi v dobrém úmyslu psali, kdykoli vyhrál nějakou cenu nebo vydal důležitou knihu, a říkali věci jako *doufám, že jsi v pohodě*, a *myslím na tebe*. I celá léta po tom, co jsem se od jeho záře začala odvracet, místo abych se dívala přímo do ní, mě to donutilo jít na internet, vyhledat si jeho jméno a zjistit, na co narážejí.

Někdy mě zastihl nepřipravenou – v novinách, které jsem právě četla, se objevila jeho fotka a sledovala mě, zatímco jsem otáčela stránku, anebo (což bylo ještě horší) se v rádiu ozval jeho hlas, jako by se mnou byl přímo v místnosti. Jako by mi šeptal do ucha.

Nikdy ho nebylo možné uhlídat, protože byl slavný. Překračoval hranice našeho vztahu a nestačilo nevnímat, co o něm říkají společní známí.

Těch, kteří milují a ztratí někoho, z něhož kousíček vlastní celý svět, je jen malá skupinka, v níž se člověk může ocitnout. Možná proto vás nikdy nikdo nevaruje.

KAPITOLA PRVNÍ

2010

Nalevo ode mě stál Richard Aveling. Myšlenky na toho muže mě natolik zaměstnávaly, že zatímco jsem se mokrým palcem pokoušela škrtnout a zapálit si cigaretu, ani jsem si ho nevšimla. Už několik měsíců jsem ve svém kalendáři pozorovala, jak se tenhle den blíží, protože jsem věděla, že ho konečně potkám. Byl přesně tak vysoký, jak se povídalo, a taky robustnější. Vypadal starší než na fotografii otištěné na přebalech jeho knih, možná o deset, nebo dokonce o patnáct let.

„Nepotřebujete zapalovač?"

„Jo, prosím," vypravila jsem ze sebe a srdce mi přitom splašeně bušilo. Sundala jsem si kapuci a s hrůzou mi došlo, že stojím v zadním průchodu u budovy nakladatelství Winden & Shane ve své staré modré pláštěnce a koženkové sukni a kouřím ubalenou cigaretu před chlápkem, který už víc než deset let žije v mojí hlavě. Hrozně pečlivě jsem plánovala, co si dneska vezmu na sebe, ale moje boty na podpatku na mě čekaly nahoře pod mým stolem. Takhle jsem si to nepředstavovala. Ani trochu. „Většinou takhle brzo ráno nekouřím."

Připálil mi a přitom si vlastní cigaretu poválel mezi rty. Jedna jeho ruka bránila plamínek před šedivým mrholením, které se tiše snášelo všude kolem nás. Okamžitě to mezi námi zajiskřilo.

„Já taky ne. Jenže mě dneska ráno čeká k uzoufání nudná schůzka, tak jsem si říkal, že si jednu povolím.“ Měl hluboký hlas a jeho jemný přízvuk ze severu Anglie zněl ostřeji, než když mluvil v rádiu nebo v televizi. Podíval se mi přímo do očí a zhluboka si potáhl. Na bílý papírek dopadla kapička deště a konec cigarety okolo ní zlatě hořel.

Schůzka, o níž mluvil, byla naplánovaná ještě před Vánoci. Měla jsem pocit, jako by k ní snad nikdy nemělo dojít. Zatímco jsem si ten den ráno před kancelářskou budovou vytřepávala deštník, napadlo mě: *Jak jsem se sem dostala?* Byla jsem nadšená, natěšená na cokoli. Takhle vypadal můj dospělácký život. Byla jsem na sebe hrdá. Police plné knih, které lemovaly stěny na recepci, v mojí hlavě jenom potvrzovaly, že jsem hladce vplula do majestátního, prestižního světa nakladatelství. Ale teď jsem nevěděla, co říct.

„Richard Aveling.“ Napřáhl ke mně ruku, v níž nedržel cigaretu.

„Vím, kdo jste. Já jsem Charlie. Cecilina asistentka.“ Samotnou mě překvapil můj tón, který naznačoval, jako by to byla jenom nějaká přihlouplá práce a já to věděla, a přitom jsem na tu pozici byla tolik pyšná a na základě ní jsem definovala celou svou osobnost. Potřásla jsem mu obrovskou rukou a opřela se zády o zeď, abychom stáli naproti sobě. Mokrý beton mě skrz tenkou bundu studil. Okamžitě jsem toho rozhodnutí zalitovala, ale už jsem to jednou udělala, a tak jsem zůstala opřená. Snažila jsem se tvářit sebevědomě.

„Kam se poděla ta poslední asistentka? Kate, ne?“

„Katy. Dostala práci u Simona & Schustera. Já jsem nastoupila loni na jaře. Budu Cecile pomáhat s propagací vaší nový knihy.“

„Nepovídejte.“ Zvedl jedno tmavé huňaté obočí a znovu dlouze potáhl z cigarety, kterou držel jako házecí šipku. Nespouštěl ze mě oči. „A co přesně budete dělat?“

Zajíkla jsem se. Tohle jsem mu říkat neměla. Byl to jeden z nejlepších britských spisovatelů posledního století a jeho sláva sahala až daleko za hranice literárního světa. Rozhodně to byl nejvýznamnější a nejdůležitější autor, kterého jsme vydávali. Každý, kdo pracoval v jeho týmu, si ho střežil jako oko v hlavě. Tohle bylo nemyslitelné.

„Jenom jí budu pomáhat s administrativou, kupovat jízdenky na vlak, dávat rezervace do restaurací, rozesílat knihy a tak. Nebudu dělat nic světobornýho, jsem prostě jenom PR asistentka. Nejspíš mě už nikdy neuvidíte.“ Pokusila jsem se potáhnout, ale dešťová kapka mi uhasila cigaretu. Richard mlčel. A pak…

„No, já doufám, že to tak nebude.“ Náznak jeho úsměvu mě zároveň uklidnil a znejistil. „Je hezké vidět tady novou tvář. Pracovat s tou stejnou starou bandou vždycky začne být dost jednotvárné. Myslí to dobře, ale pořád ze všeho dělají kovbojku. Unavuje mě to.“ Zahodil cigaretu na zem a popelníku si nevšímal. „Byla byste tak hodná a pustila mě zpátky tudy? Nechal jsem si na recepci deštník.“ Cuknutí v koutku. Sdělovalo mi, že já z ničeho kovbojku nedělám.

Naťukala jsem do číselníku kód a dveře se s cvaknutím otevřely. Prošel kolem mě a já z něj cítila kouř – a taky něco dalšího, co jsem matně poznávala: něco drahého. Kývl na mě a vydal se dovnitř jako člověk, který ví, kam míří.

O chviličku později mě poslali na recepci, abych pro Richarda a jeho agenta, důležitého a seriózního muže jménem John Cormorant, zašla a odvedla je do zasedací místnosti v nejvyšším

patře. Už jsem se vzpamatovala a bez modré pláštěnky, se rtěnkou a ve svých nejlepších botách na podpatku – černých semišových, které mě stály téměř týdenní výplatu – jsem věděla, že vypadám dobře. Byla jsem hubená a mladá, a díky tomu jsem v rukou držela moc.

Když jsem se oficiálně představila, Richard na naše dřívější setkání nijak nepoukázal, což se mi velice líbilo.

KAPITOLA DRUHÁ

Na pohovor k Windenu & Shaneovi jsem šla na jaře 2009, rok před svým seznámením s Richardem. Bylo mi třiadvacet a tohle bylo po mé promoci na univerzitě moje druhé zaměstnání. O práci v knižním průmyslu jsem snila už od puberty, kdy mi máma vysvětlila, že existuje něco jako nakladatelství. Předtím jsem o tom vůbec nepřemýšlela a předpokládala jsem, že spisovatel prostě napíše knihu a ta se pak nějakým zázrakem objeví v knihkupectví.

Náborářka se mě zeptala, co ráda čtu. Odpověděla jsem, že miluju díla Richarda Avelinga, ale dala jsem si pozor, aby to nevyznělo příliš horlivě a abych nepůsobila jako nějaká šílená fanynka. Když jsem pak ve druhém kole měla pohovor se Cecile, která měla být moje šéfka, zmínila jsem se o tom taky a myslela si, že mi to připíše body. Její následující otázka mi však vzala vítr z plachet.

„Pokud budete mít úspěch, budete pracovat přímo s Richardem a jeho týmem. Určitě jste zaregistrovala, že mu budeme příští rok vydávat novou knihu. Protože ta poslední vyšla už tak dávno, budeme se v roce 2010 soustředit pochopitelně hlavně na tuhle. Mohla byste mi povědět o nějaké situaci, kterou jste v práci musela řešit pod obrovským tlakem?“

Příšerně jsem znejistěla a odcházela jsem s přesvědčením, že se mi z Windena & Shanea už nikdy neozvou. Upřímně jsem

neměla ponětí, jak bych před tímhle mužem, jehož jsem si tiše a nenápadně idealizovala jako modlu, dokázala udržet nervy na uzdě. Ale navzdory mému strachu mi týden nato zavolali a oznámili, že mě berou. V tu dobu jsem pracovala jako asistentka v jednom časopise pro ženy, kde jsem vařila hodně kávy, zpracovávala spoustu účtenek s výdaji a velmi sporadicky do aktuálního čísla psala nějakou vatu. Když jsem jim o své nové práci řekla, odpověděli mi, že ani nemusím vydržet do konce výpovědní lhůty a stačí jenom odpracovat zbytek týdne, což mi sdělilo všechno o tom, jak snadno jsem nahraditelná. Možná to bylo tím, že Londýn se jenom hemžil čerstvými absolventy univerzit bažícími po špatně placených juniorských pozicích. Možná na mně bylo poznat chybějící nadšení.

A tak se to stalo. Další týden jsem nastoupila do nové funkce PR asistentky u Windena & Shanea. První den jsem seděla na obrovské hlavní recepci, která připomínala nějakou velkolepou knihovnu, a hlavou mi běželo, že tohle je chvíle, kdy něco doopravdy začíná. *Sem patřím*, říkala jsem si. *Tady mě konečně chápou a rozumějí mi.* Moje vlasy, v nichž jsem dřív mívala růžovo-zelené a chviličku taky modré pramínky, teď byly hnědé, jak se slušelo a patřilo. Měla jsem na sobě nové šaty, novou kabelku, nové boty, a dokonce i nové silonky bez děr na palcích. Připadalo mi, že jsem konečně tím člověkem, jímž jsem se vždycky ve svých snech toužila stát. Chytrou mladou profesionálkou žijící v Londýně na vlastní pěst.

Cecile si mě přišla vyzvednout, načež jsme si daly čaj ve velkém suterénu, který sloužil jako odpočinková místnost, a probraly jsme moje první povinnosti a co nás čeká v týdnu. Dělala jsem si krasopisné poznámky do zbrusu nového modrého sešitu, speciálně zakoupeného v drahém papírnictví Paperchase,

jako by právě začínal školní rok. Usmívala jsem se, přikyvovala a doufala, že si Cecile nevšimne, jak moc jsem uvnitř nervózní. Znovu jsem jí poděkovala za příležitost. Působila roztěkaně jako vždycky, jako by na nezávaznou konverzaci byla moc zaneprázdněná. Čím déle jsem tam pracovala, tím víc jsem si uvědomovala, že u seniorních zaměstnanců to takhle je běžné. Chtěli jít brzo domů a k tomu bylo vzhledem k obrovskému množství práce potřeba odstřihnout veškeré zdvořilůstky a štěbetání. Děsili mě a já jsem byla pyšná, že mám tu čest být z nich vyděšená.

Winden & Shane bylo nejmenší z velkých nakladatelství a největší z těch malých. Vždycky se chlubilo svým „nezávislým duchem", což působilo spíš jako výmluva pro binec v kanceláři a věčně padající e-mailový server. Celou firmou prostupoval neustálý pocit neorganizovanosti a všechno pořád bylo na poslední chvíli anebo rovnou zpožděné.

Samotná kancelářská budova, stojící nedaleko nádraží King's Cross, byla jeden velký chaos a vůbec nepřipomínala tu moderní stavbu ze skla a kovu, kterou jsem si představovala. Místo toho sestávala ze dvou ohromných a vysoce majestátních měšťanských domů z georgiánského období s probouranou vnitřní stěnou vytvářející jeden velký interiér. Nacházelo se tam široké schodiště, co se na každém ze čtyř podlaží větvilo doleva i doprava, a spousta temných chodeb, z nichž se vcházelo do malých, spoře osvětlených zasedaček, které naprosto nešlo identifikovat. Snad všechny dveře v celé budově byly dubové, a aby se daly otevřít, musel se do nich člověk opřít plnou vahou.

Každé oddělení mělo open space kancelář s kuchyňským koutem a jednotlivými stoly, na něž bohatě svítilo z vysokých, tenkých oken v přední části budovy. Na stolech se vršily haldy novin, knih a rukopisů a na zemi se na každém rohu povalovaly

kartonové krabice, jako by číhaly na někoho, kdo se o ně přerazí. V zimě všude táhlo, takže jsme u svých počítačů značky Dell seděli v kabátech a čepicích a sledovali jsme, jak se na obrazovce otáčí ikonka přesýpacích hodin, až jsme to nakonec vzdali, prstem v rukavici zmáčkli tlačítko *vypnout* a hořekovali nad ztracenou hodinou práce.

Ze všech nejobávanější byla naše generální ředitelka. Byla to ledově chladná žena jménem Allegra Evansová Milbergová. Pocházela ze Spojených států, byla neuvěřitelně hubená a měla světlé, téměř bílé vlasy ostře střižené na mikádo, které jí každé ráno u ní doma foukala kadeřnice – nebo se to tak aspoň povídalo. Nosila brýle s tlustými červenými obroučkami na korálkovém řetízku, co při každém jejím kroku chrastil, a pod zastřiženými vlasy se jí houpaly velikánské zdobené náušnice. Allegra si mladších zaměstnanců téměř vůbec nevšímala. Když někdo udělal tu chybu, že se k ní na jakémkoli mítinku, jemuž předsedala, posadil příliš blízko, vrhla na něj tak významný pohled, že se okamžitě zvedl, odcupital do zadní části místnosti a sedl si na zem – anebo, pokud měl štěstí, na kartotékovou skříňku. Allegra měla postarší teriérku jménem Virginia (po Woolfové), které táhlo z tlamy a čím dál častěji se počurávala, a někdo ji musel pravidelně venčit. Během dne péče o Virginii, včetně utírání loužiček, spočívala na asistentech nebo na kterémkoli studentovi či studentce, kteří u nás byli zrovna ten týden na stáži. Byla to ovšem jediná šance, jak si někoho Allegra vůbec mohla všimnout nebo vzít na vědomí jeho existenci, a tak se to vyplatilo.

Jakousi odlišnost od svých vrstevníků jsem začala pociťovat rychle a nenápadně. Co si pamatuju, připadala jsem si vždycky jako outsider, občas z důvodů, jež jsem dokázala pojmenovat, ale

většinou spíš ne. Byla jsem si hrozně moc jistá, že teď jako dospělá, v té nádherné říši nablýskaných knih a geniálních mozků, které se úplně stejně jako ten můj dokázaly snadno ztratit ve vlastním vymyšleném světě, si konečně najdu místo, kam zapadnu. Jenže moje představy se od reality výrazně lišily. V knižním průmyslu se ukázalo být na hony vzdálené mým očekáváním úplně všechno, ale nejvíc to platilo o lidech.

Než jsem začala pracovat u Windena & Shanea, moc jsem nepřemýšlela o tom, jak jsem vyrůstala. Neměla jsem dojem, že jsme přímo chudí, ale žili jsme skromně. Ani jsem netušila, že takové bohatství, z jakého se radovali moji kolegové, je dostupné i zdánlivě obyčejným lidem. Aniž jsem chtěla, najednou jsem mluvila jinak. Začala jsem chytat nové manýry. Vytvářela jsem verzi sebe samé, která by líp zapadla mezi ostatní, ale svírala mě úzkost, věčně jsem se cítila nesvá a bála jsem se, že ta moje pečlivě vybudovaná fasáda dostane trhliny. Předstírat se dalo jenom do jisté míry. Zdálo se, jako by skoro všichni ostatní mladší zaměstnanci měli v Londýně byt nebo dům, který buď vlastnili sami, nebo patřil jejich rodičům. Byli to absolventi Oxfordské, Cambridgeské nebo Durhamské univerzity a měli za příbuzné spisovatele či novináře z *Guardianu* nebo *Timesů*. Jako by všichni byli vzájemně propojení a existovali v síti, o níž jsem nic nevěděla a nerozuměla jsem jí. Já měla diplom z Univerzity v Sussexu, a když jsem do nakladatelství nastoupila, žila jsem ve vlhké komůrce ve sdíleném bytě poblíž nechvalně proslulého mostu na Hornsey Lane v oblasti Archway. Když se jedna z odměřených, krásných marketaček zmínila, že chodila na soukromou školu, kde můj táta učil tělocvik, zrudly mi tváře. Nic jsem k tomu neřekla a pak jsem si připadala špatně.

Navzdory tomu všemu – což z části mělo na svědomí, jak jsem se v práci cítila, ale nebylo to jenom proto – jsem mezi mladšími kolegy našla spřízněné duše a nejlepší kamarády. Když bylo dost teplo, jedna naše skupinka o obědové pauze chodila k vodnímu kanálu se sendviči ze supermarketu, ale naplno jsme náš vztah rozvíjeli až v mimopracovní době. Po práci jsme v početných hospodách v okolí King's Cross pili levné víno, ovšem nějakým zázrakem jsme se stejně budili brzo a čerství jako rybičky. Kouřila jsem balené cigarety a doma jsem nejedla skoro nic než samotné těstoviny. Nosila jsem balerínky nebo vysoké zavazovací boty se špičkou, krátké sukně, tunikové halenky a obrovské náhrdelníky. Občas jsem spala s chlápky, se kterými jsem se o víkendu seznámila v baru nebo na večírku, okamžitě se do nich zamilovala a stejně rychle je odradila. Sem tam jsem brala extázi a líbala svoje kamarádky v koutech temných místností v cizích domech, aniž jsem tušila, jak se dostanu domů. Další den jsme se na dojezdu hýčkaly písničkami od Bon Iver a Bright Eyes, snily o lásce, kterou cítili tihle muži, a přemýšlely, jestli taky někdy najdeme něco tak nádherného a hrajícího všemi barvami. Nic netrvalo věčně.

Nikdy jsem neměla kamarády jako Ophelia a Eddy a brzo se z nich stali moji nejbližší přátelé. Oba tehdy taky pracovali jako asistenti – Ophelia v redakci a Eddy se mnou v PR. Když se to první léto odstěhovala Opheliina spolubydlící, nastěhovala jsem se za ní do krásného domu s minimem nábytku ve čtvrti Stoke Newington, který její rodiče několik let předtím koupili za hotovost jakožto „investici". Rychle jsme se dohodly, že by se k nám do dalšího prázdného pokoje měl nastěhovat i Eddy, a tak se k nám za pár týdnů přidal.

Byl to vysoký řadový dům z červených cihel na tiché ulici, lemované břízami. Nacházela se v něm čtyři patra a půdu přestavěli na další pokoj s vlastní koupelnou a toaletou. Ten si pro sebe zabral Eddy, protože jak Ophelia správně poznamenala, člověk by nikdy neměl sdílet záchod a koupelnu s klukem, pokud má jejich přátelství vydržet. Ophelia spala v hlavní ložnici v patře pod půdou a ještě pod ní byl můj pokoj a pracovna, kterou její rodiče využívali jako skladiště. Dokonce tam byl ještě jeden pokoj pro případ, že by tam chtěli přespat, ale podle Ophelie to nikdy nedělali. Bydleli jenom kousek od Londýna, v Cambridgi.

Byl to skvělý dům. Nikdo z nás by si z mrzkého platu v nakladatelství nemohl v takovém domě dovolit ani pronajmout pokoj – platili jsme nájem o dost nižší, než kolik by po nás Ophelia mohla chtít. Vzhledem k tomu, jak špatně byly pozice v knižním průmyslu placené, mě dost mátla skutečnost, že všichni naši kolegové zdánlivě měli mraky peněz.

„To je proto, že si můžou dovolit z tak šíleného platu vyžít," vysvětlila mi Ophelia, jako by ke mně nemluvila z opačného břehu. „Tenhle džob děláš z lásky, ne kvůli penězům. Jestli si chceš vydělat v PR, jdeš do finančnictví, do politiky nebo do dobročinnýho sektoru. Takhle to vždycky říká můj táta."

Ophelia Devereuxová byla překrásná, bohatá a štědrá. Dostalo se jí prvotřídního vzdělání na velice prestižní soukromé škole, známé pro svůj „hipísácký" kampus a uvolněný styl vyučování, načež šla studovat angličtinu na Oxford a vylezla z něj s červeným diplomem. Byla nenuceně plná života, ohromně sečtělá a jedla snad ještě míň často než já. Na Ophelii se mi všechno zdálo dokonalé: tmavé vlasy bez jediného roztřepeného konečku, velikánské hnědé oči i nazlátlá pleť bez jediné

chybičky. Byla tak nádherná, až celá zářila, a já jsem ji zbožňovala. Eddy Carnegie – plným jménem Edwin, z čehož jsme měly obrovskou legraci – pocházel z Edinburghu, ale nepochopitelně mluvil s anglickým přízvukem. Byl bohatý a krásný a krásně gay. Byl ještě vyšší než Richard a nebyl sexy jenom v rámci knižního průmyslu (což je fenomén, k němuž dochází, když se i ten nejošuntělejší a nejobyčejnější muž najednou stane přitažlivým ve chvíli, kdy nastoupí do nakladatelství, protože v celém odvětví je mužů tak zoufalý nedostatek). Eddy byl *doopravdy* sexy. Štíhlý, s hustými tmavě kaštanovými vlasy a pletí posetou červenohnědými pihami jako hvězdami. Na zrzka byl dost opálený. Vystudoval na Cambridgi literární komparatistiku s výborným prospěchem a chtěl se stát spisovatelem, ale trval na tom, že to má zůstat tajemstvím. V té době nemohlo být nic trapnějšího než pracovat v nakladatelství a usilovat o spisovatelskou kariéru.

Ophelia i Eddy měli komplikované vztahy se svou rodinou, o čemž často mluvili. Opheliina matka Clemmie se pravidelně zastavovala a plnila naši lednici ovocem a zeleninou i jinými drahými věcmi z bio obchodu. Vždycky se mi zdála moc příjemná, i když trochu nepřítomná. Stejně jako Ophelia byla krásná, měla tytéž velké oči a drobnou postavu, ale její vlasy byly úplně bílé. Chodívala ověšená stříbrnými šperky ze své vlastní dílny na pozemku u jejich domu v Cambridgi. Krátce po tom, co jsem se nastěhovala, jsem ji našla, jak u kuchyňského ostrůvku rovná do mísy citrony. Pořád na sobě měly listy, což jsem do té chvíle nikdy neviděla. Broukala si nějakou melodii, kterou jsem nepoznávala, a její stříbrné náramky o sebe mezitím hlasitě cinkaly. Chvilku jsem ji sledovala ze dveří, načež jsem se odplížila zpátky do svého pokoje. Byla moc milá, tahleta maminka. Při představě,

jak by nám lednici plnila moje máma, jak by mě vzala do supermarketu a pak možná na skleničku vína, než bych ji posadila zpátky na vlak k tátovi, mi bylo strašně smutno. Jak by se s ním asi přivítala – s miminem v jeho náručí, s Laurou v jejím domě, v jejím prostoru? Tyhle představy se snadno míchaly s realitou, až se pak zase rozmotaly zpátky do podivných paralel, které by spolu nikdy nemohly existovat.

Starší sestra nejlepší kamarádky Opheliiny matky z dob, kdy vyrůstala ve Švýcarsku, byla bývalá obchodní ředitelka u Windena & Shanea a nedávno, v padesáti letech, odešla do důchodu.

Eddy svou rodinnou situaci vysvětloval mnohem srozumitelněji. Argumenty měl tak nacvičené a vyjadřoval se tak jasně, že se o ně musel opírat už celé roky v rozhovorech s rozličnými skupinami lidí: s kluky z internátní školy, pak se spolužáky z vysoké a teď s námi a víceméně s kýmkoli, kdo ho byl ve čtvrtek večer po třech sklenicích červeného ochotný poslouchat. Jeho otec měl za to, že muži mají být „opravdoví chlapi". Jeho matka krátce po finančním krachu manžela opustila a teď žila v Malawi s mladším mužem. Eddyho tři starší bratři – z nichž dva pracovali v londýnském City a vydělávali nechutné peníze a jeden dělal instruktora potápění v Thajsku – představovali o dost menší zklamání než Eddy, jehož už od útlého věku překřtili na *slečinku*.

„Nejvíc frustrující na tom je, že Barnaby je úplně stejně teplej jako já, a přitom na mě byl vždycky nejhnusnější zrovna on." Eddy se k nám pokaždé naklonil a oznámil nám to se zuby červenými od vína. „Může se klidně promenádovat s Pandorou nebo Penelope nebo jakoukoli buchtou, co zrovna šuká, ale stoprocentně vedle toho kouří péra. Věděla to celá škola a o Vánocích jsem si půjčil jeho notebook – samý reklamy na ptáky! Ale

táta se tváří, že to nevidí, a pak všichni pěkně odfrčí střílet zvěř a vystavujou tam tu svoji maskulinitu jako pávi."

Eddyho kmotr býval editorem literární rubriky v *Telegraphu*.

Blízkost, kterou jsem pociťovala s Ophelií a Eddym, pro mě byla něco úplně nového. Byla v tom nejlepším slova smyslu opojná. Libovali si v dotycích a ohledně všeho byli otevření. Koupali se ve vaně s dveřmi dokořán, volali, aby jim někdo přišel dolít víno nebo dát nahřát ručník na radiátor, a ani přitom nemrkli. Ophelia si často v noci, když byla opilá nebo smutná nebo oboje, vlezla ke mně do postele, jednou rukou mě objala a šeptala mi do ucha sladká slůvka o přátelství a o tom, jak se budeme mít už navždycky. Občas když jsem seděla na gauči, Eddy na mě skočil jako Tygr z *Medvídka Pú* a požádal mě, abych mu přeložila potenciální podtext zprávy od kluka, kterého se zrovna ten týden pokoušel sbalit.

Oba dva jsem naprosto a bezmezně milovala a ani jednomu jsem doopravdy nerozuměla. Neměla jsem ponětí, co na mně vidí, ale ať už byl důvod jakýkoli, vypadalo to, že mě milují úplně stejně.

KAPITOLA TŘETÍ

V práci jsme se všichni snažili, co to šlo. Přicházeli jsme brzo a končili pozdě. Díky práci jsme celé hodiny měli o čem mluvit – většinou jsme nevěřícně nebo znechuceně probírali, jak se k nám chovají naši šéfové nebo jak nespravedlivé je, že ostatní lidi někdo pořád povyšuje.

Ophelia s Eddym u Windena & Shanea pracovali déle než já a už by si nejspíš povýšení zasloužili. Mluvili, jako by se jim svět přece rozhodně měl každou chvíli otevřít, tak proč si nepospíší a neudělá to rovnou? Frustrovalo je, jak pasivně přistupuju ke své kariéře a schopnostem, což téměř jistě pramenilo z toho, že jsem neměla nejmenší tušení, co vlastně dělám. Neustále, každý boží den, mě překvapovalo, že tohle zaměstnání mám, že jsem z toho svého nádherného snu už neudělala kůlničku na dříví. Milovala jsem náplň své práce. Milovala jsem každý den. Byla jsem dychtivá se učit a ještě dychtivější se zavděčit a z velké části jsem byla celkem výkonná. Něco na mojí naivitě se Cecile v těch raných dnech líbilo.

Cecile, stejně jako ostatní naši nadřízení, byla předmětem velkého zájmu a spekulací. Řekla bych, že jí bylo okolo pětačtyřiceti, a měla drobounkou postavu a hřívu tmavých kudrlin, které jí při chůzi poskakovaly. O jejím životě a dospívání jsem toho moc nevěděla, akorát to, že zčásti vyrůstala ve Francii. V jejím

hlase byl patrný náznak cizího přízvuku a tu a tam si pro sebe klela ve francouzštině. Měla vytříbený smysl pro módu – říkali o ní, že se obléká *jako Paříženka*. Netušila jsem, co to znamená, protože jsem v Paříži nikdy nebyla.

Cecile byla známá svou rychlostí. Mluvila rychle, pracovala rychle a na člověka s její stavbou těla i pozoruhodně rychle chodila. Přestože jsem se nad ní se svým metrem sedmdesát tyčila, dělalo mi problém s ní udržet krok, a z toho důvodu jsem taky nosila boty bez podpatku, když jsme musely něco zařídit mimo kancelář. Vždycky v sobě měla obrovské množství kofeinu. Pila kávu po litrech a byla velice vybíravá v tom, odkud ji kupovat nebo nekupovat. Cecile u Windena & Shanea pracovala už víc než patnáct let a byla ředitelkou oddělení PR. Celé knižní odvětví ji znalo jako tu nejtvrdší a nejlepší ze všech. Novináři se před ní třásli hrůzou. Kolovaly povídačky o autorech, kteří po ní házeli svoje knihy v pevné vazbě, o tom, jak Cecile ani nemrkla a před letícím svazkem uhnula, a o editorech časopisů, které rozbrečela po telefonu za to, že zveřejnili recenzi moc brzo – anebo hůř, zveřejnili recenzi nelichotivou.

Naše nejoblíbenější fáma o Cecile byla, že ve vstupní hale u ní doma visí její portrét v nadživotní velikosti, ale nikdy jsem to neslyšela od nikoho, kdo by ho viděl na vlastní oči. Nezdála se mi jako ten typ, jenže jestli takový typ existoval, byla bych poslední, kdo by to věděl. Nevšimla jsem si na ní žádné marnivosti kromě toho, že každý den vypadala skvěle.

„Vsadím se, že je na tom obraze nahá a její ohanbí zakrývá jenom rudej hedvábnej šátek," nechal se slyšet Eddy na jednom z prvních výletů do hospody, který jsme podnikli jako trio. S Ophelií byli radostí bez sebe, že do mých nevinných oušek můžou šeptat všechny legendy z naší firmy. Kouřili jsme,

naše sklenice s vínem nebezpečně balancovaly na mosazném parapetu, vzduch byl ztěžklý výfukovými plyny a pylem. Uchváceně jsem je poslouchala a při každém odhalení jsem vyjadřovala přesně to správné množství šoku a úžasu.

„Ne, já myslím, že to je víc na úrovni," odpověděla Ophelia. „Že tam bude v prošívaný bundě a bekovce, s puškou a párem bažantů. Nebo v tóze a se štítem! Haha. Jo, tak to určitě bude. Je to taková malá Boadicea."

„No krále si rozhodně vzala," ušklíbl se Eddy. Z toho, jak se Ophelia taky zasmála, jsem usoudila, že ten vtip je spojený se vzděláním, které zahrnovalo i latinu a starořečtinu. Přidala jsem se k nim a doufala jsem, že si nevšimnou, jak moc jsem ztracená. „O tomhle jsi určitě slyšela, Charlie – roky to byl ten největší skandál v celým odvětví. Říká ti něco Matthew Ridgebrook z firmy Ridgebrook & Co? Je to asi nejvýznamnější literární agent – nebo teda aspoň byl před asi deseti lety, protože je starej jak Metuzalém, a i když prej odmítá odejít do důchodu, teď už toho dělá míň. Každopádně byl ženatej s Elouise Lindenovou, která tehdy byla jednou z ředitelek Bloomsbury. Víš, že Cecile taky pracovala v Bloomsbury, než přešla k Windenu & Shaneovi? No, tak odtud odešla zhruba ve stejný době, jako Matthew odešel od Elouise, a teď jsou manželé a žijou v obřím domě ze začátku devatenáctýho století v Islingtonu a mají kluky-dvojčata."

„Ona měla románek s manželem svojí šéfový?" Tohle mě šokovalo, ale věděla jsem, že bych do té směsky emocí měla přidat i špetku nadšení, a tak jsem to udělala.

„Tak se to povídá. Celej knižní průmysl je jeden skandál za druhým. Nemůžu se toho nabažit."

To nemohl nikdo z nás. Bylo to, jako bychom se zamilovali do svého věznitele. Nezáleželo na tom, kolikrát nás nakladatelský

svět srazil na kolena, stejně jsme ho omlouvali a vraceli se pro další ránu.

V mém životě jsou věci, které se mi staly a které jsem udělala, a ty se nakonec ukázaly jako okamžiky jasně předělující *předtím* a *potom*. Jeden z těch okamžiků, a v některých ohledech snad ten nejvýznamnější, byl den, kdy jsem se seznámila s Richardem Avelingem.

První setkání je důležité a tohle bylo poprvé, co se Richard setkal se mnou. Ale já jsem na něj narazila, už když mi bylo čerstvě dvanáct. Představila mi ho naše angličtinářka – jednu z jeho básní jsme měli v osnově. Věnovala se myšlence nekonečného času skrz metaforu stromu. Četlo ji každé dítě v Británii. Richard byl skvělý básník – vydal tři sbírky poezie –, ale mnohem víc ho proslavily jeho romány. Než jsem jeden z nich vzala do ruky, trvalo to ještě rok. Nejdřív jsem přečetla jeho první, *Jediná cesta vede zpátky*. Okamžitě jsem se do něj zamilovala. Do toho krásného muže s tmavýma očima za kulatými brýlemi s kovovými obroučkami, který se na mě díval ze zadní strany přebalu své knihy. Do obličeje mu padaly černé vlasy rovné jako pravítko. Intenzivně jsem tu fotku zkoumala a cítila, jak se ve mně probouzí něco úplně nového. Nebylo to, jako když se mi líbil nějaký spolužák. Richard byl dospělák, žádný moula. Vztahy v jeho knihách byly plné žalu a odmítnutí a touhy a sexu a věcí, kterým jsem teprve začínala rozumět, a já jsem si připadala, jako by ke mně natahoval ruku z druhého břehu dospívání a říkal: „Nebudu se k tobě chovat povýšenecky, protože chápu, jak jsi doopravdy vyspělá." Tímhle pocitem – a jím – jsem najednou byla posedlá. Smutek, který se v mém životě objevil s pubertou a jemuž se nedalo uniknout, mi začínal zatemňovat

zrak, a když jsem se soustředila na Richardovy knihy, mohla jsem si ho nádherně vychutnávat.

Tohle bylo ještě v době, kdy jsme ve snaze zjistit o někom víc informací okamžitě neběželi na internet. První román, který jsem od něj přečetla, patřil mojí mámě, ale ta tehdy měla jenom ten jediný, protože říkala, že dobrou knihu má člověk vždycky poslat dál. A tak jsem šla do knihovny, stejně jako každou sobotu, a vypůjčila si veškerou jeho beletrii, která toho času čítala ještě dva další romány. Knihovnice si mě tázavě prohlédla, nepochybně kvůli mému věku, ale já jsem je přečetla během pár týdnů a potom si je půjčovala znovu a znovu, dokud jsem si nakonec nekoupila vlastní výtisky. Jeho sbírkám poezie jsem rozuměla míň, ale přesto jsem je milovala.

Tehdy jsme my tři, v té malé předměstské rodinné bublině, byli hrozně šťastní. Bydleli jsme na tiché slepé ulici lemované nestejně vysokými borovicemi, v menším domečku z třicátých let, který byl postavený jako sociální bydlení. Zadní francouzské dveře se otevíraly do skromné zahrady s rybníčkem. Na vrbě visela provazová houpačka. Většinu času jsme tam byli jenom my a různé kočky. Všichni jsme byli naprosto nezajímaví a vedli jsme jednoduchý život. Ve všem jsme si našli něco hezkého. Já jsem byla mlčenlivá knihomolka, milovala jsem zpěv ve sboru, plavání a víkendové procházky po národním parku South Downs, během nichž jsem doufala, že zahlédnu nějakého koně nebo psa. S máminou podporou jsem se přihlašovala do básnických a spisovatelských soutěží v knihovně, místních novinách, a dokonce i v dětském televizním pořadu *Blue Peter*. Občas jsem vyhrála a často jsem končila druhá. Nic mi neudělalo větší radost než nová krabička pastelek. Ale už tehdy, když jsem byla ještě malá a do puberty jsem měla daleko, jsem si začínala uvědomovat, že něco není v pořádku. Snadno mě

přemohly emoce – když se na mě utrhla nějaká spolužačka, když někomu umřelo domácí zvířátko, když jsem zpoza gauče viděla útržek večerních zpráv, přestože už jsem měla být v posteli. Přemohly mě tak moc, že jsem ze všech těch pocitů oněměla a nedala se utišit, protože toho prostě bylo příliš. Naprosto jasně si vybavuju, jak mě máma pevně sevřela v náručí, já měla ruce přišpendlené k hrudi a ona mě houpala na klíně a šeptala mi, že všechno je v pořádku, zatímco jsem se třásla a kvílela a ječela. Síla jejích paží a její lásky byla to jediné, co mě dokázalo uklidnit. Častokrát, když jsem dostala hysterický záchvat a udělalo se mi z toho fyzicky zle, jí zavolali ze školy, aby si mě vyzvedla. Tu a tam se to stávalo jinak – ráno v den, kdy jsem měla na školním vystoupení zpívat sólo nebo odříkat referát, nebo když se konala třídní party, na níž jsme místo uniformy mohli mít vlastní oblečení, jsem se vzbudila celá bledá strachy, sražená na kolena a neschopná ze sebe dostat hlásku. Ještě v pyžamu jsem seděla na podlaze v koupelně, nehýbala se a upírala zrak na stěnu. Máma se mě pokoušela vylákat zpátky do světa a ujišťovala mě, že všechno je v pořádku, a táta se na nás díval, netušil, co říct, a s rukama za hlavou pochodoval sem a tam. V takové dny nás obě omluvila z práce i ze školy a trávily jsme je na gauči nebo v zahradě nebo pečením – potřebovala jsem k rozptýlení nějakou aktivitu a často to bylo vaření. Potom mi na hlavu narazila čepici, aby mě nikdo nepoznal, kdyby nás viděl venku, když mám oficiálně být marod, a vzala mě na pláž a donutila mě smočit bosé nohy v moři – i v zimě –, asi aby se mi do žil zase vlila krev a já se vrátila do svého těla. Vždycky věděla, jak překonat můj smutek, jak mě během několika hodin uzdravit. V tomhle byla jako čarodějka, a proto jsme taky nepotřebovali žádné doktory ani psychology.

Když jsem byla starší a začaly jsme mít čím dál víc společných zájmů, vystřihovala mi z obrovských novin, které si v neděli četla u kuchyňského stolu naproti tátovi, recenze nebo rozhovory, co by se mi podle ní mohly líbit. Právě z těchhle článků jsem se dozvěděla, jaké knihy má Richard rád, a pak jsem si je přečetla – dokonce i Henryho Jamese a Philipa Rotha. Všichni ti spisovatelé samozřejmě byli muži. Ve všední dny v létě jsme občas večer zajeli na pláž a já jsem se spokojeně toulala po břehu a šplouchala se ve skalních jezírkách vytvořených odlivem, zatímco máma s tátou seděli na skalnatém pobřeží, objímali se a svěřovali jeden druhému zážitky toho dne. Protože oba pracovali ve škole, měli jsme dlouhé letní prázdniny plné výletů do Norfolku nebo na devonský venkov, a jednou jsme dokonce jeli i do Španělska. Jestli to zní idylicky, je to proto, že to idylické bylo – tyhle vzácné a nevinné roky mého života, které si střežím jako poklad.

Okolo mých patnácti se moje nálady ustálily, a přestože jsem při tom správném stresovém faktoru pořád snadno vybuchla, už jsem reagovala míň dramaticky a míň jsem to dávala najevo. Místo toho jsem najednou zjišťovala, že můj mozek se za těch nejneočekávanějších okolností vydá do nejtemnějších míst, k úvahám na zapomnění a emoční apokalypsu. Tyhle vtíravé myšlenky mě trápily, ale dokázala jsem je zkrotit. Dokázala jsem fungovat s vědomím, že na konci dne mě doma čeká bezpečí a že po pěti dnech přijdou dva, kdy si nebudu muset dělat starosti se školou a kamarádstvím a vyučovacími hodinami a učiteli a kluky a vším tím hnusem, co se s tím pojil. Že doma strávím dva blažené dny s mámou a tátou, v knihovně, v supermarketu, na pláži nebo v South Downs, sledováním filmů s popcornem z mikrovlnky a s mámou ve stejných teplých ponožkách jako já.

Když máma umřela, bylo mi šestnáct.

Stalo se to týden předtím, než jsem dostala výsledky středoškolské zkoušky GCSE. Na pohřbu jsem četla jednu z Richardových básní. Dva roky nato, po jednom z nejhorších období v mém životě, jsem o Richardovi psala maturitní esej a přirovnávala ho k Richardu Fordovi. O několik let později jsem si ve své osamělosti, ve svém maličkém pokoji pronajatém poblíž univerzitního kampusu, dvě stě padesát kilometrů od dřevěné urny s máminým popelem stojící na knihovně v našem obýváku, znovu přečetla jeho první román a vzpomínala na to, jak jsem ho s mámou probírala a jak nadšeně o něm mluvila. Jak při pohledu na Richardův portrét na zadní straně přebalu říkala: „To je ale fešák!"

Znova a znova jsem se nořila do dospěláckých světů, které pro mě Richard vystavěl dávno předtím, než mě vůbec potkal. V melancholii jeho slov, usazených vedle sebe na měkkém papíře a v unikátním, alchymistickém pořadí, jsem nacházela útěchu a bezpečí. Proč slova fungovala, tak jak fungovala, když jim to právě on poručil, se nedalo přesně zjistit. Měl *pozoruhodný talent*, byl to *spisovatel, kterému se v jeho generaci nikdo nevyrovná*, byl *jedinečný*, jak se psalo v ohlasech na zadní straně jeho knih. Byl slavný, jako se to povedlo jenom hrstce autorů. Poznávali ho i lidé mimo svět literatury.

Pár let po mámině smrti se táta ve frontě na poště seznámil s Laurou. Byla o dost mladší, jenom něco po třicítce, ale zdálo se, že to ani jednomu nevadí. Hned mezi nimi přeskočila jiskra a ona se k němu nastěhovala. Můj poslední rok na vysoké za mnou táta přijel a oznámil mi, že čekají miminko, ale že to nic nemění na tom, že mě a mámu miluje ze všeho nejvíc a vždycky tady pro mě bude. Láskyplně jsem odpověděla, že už je moc starý a že ho to zabije, ale že za něj mám stejně radost. Máma

pořád říkala, že mimino je vždycky dobrá věc, což jsem mu taky připomněla, protože jsem měla pocit viny, že jsem poukázala na jeho věk. Když Noah přišel na svět, bylo mu padesát jedna.

Aniž v tom byl reálný úmysl, s Noahovým narozením jsem se přesunula na podivné místo známé jako tátovo *předtím*. Když jsem Noaha poprvé chovala v náručí, držela jsem ho v natažených rukou zhruba jako bombu. Vřískal a vřískal, dokud si ho Laura zase nevzala, přičemž mě ujišťovala, že takhle brečí u každého, přestože v jejím nebo tátově náručí se okamžitě uklidnil. Všechno, co spolu máme společného, je jenom náhoda, napadlo mě ten den ve vlaku cestou zpátky do Brightonu. Neměli jsme ani společnou krev, protože táta nebyl můj opravdový táta. Věděla jsem to celý život, ale až do Noahova narození jsem to nikdy nepocítila.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Můj den PR asistentky se skládal z nekonečných účtů za výdaje, tabulek s rozpočtem a rozesílání výtisků poštou. Občas to byla nuda, ale to mi vůbec nevadilo. Dny byly zajímavé a vždycky jsem měla na co se v následujícím týdnu těšit. Připadalo mi to, jako by přede mnou někdo nadzvedl oponu a já teď byla součástí té obří literární mašinérie. Doprovázet Cecile a autory na různé talk show, držet spisovatelkám kabelku a nosit jim kávu, nalévat v pondělí večer zteplalé bílé víno do zaprášených sklenic v knihkupectvích v centru Londýna, tohle všechno se mi zdálo nádherně důležité. Nevadilo mi, že autoři po mně v jednom kuse něco chtějí, že v přítomnosti PR asistentky si najednou nezvládají koupit lahev vody ani najít toalety, že Cecile mi volá pozdě večer, nebo dokonce i o víkendech, když nastane nějaký drobný zádrhel nebo ji něco napadne. Nevadilo mi ani uklízet po Virginii, takovou silou mě půvab tohoto světa držel. Ale ze všeho nejvíc jsem milovala, že jsem mohla číst knihy zvažované k vydání a potom sledovat, jak se o nich každý týden baví starší zaměstnanci. Číst tyhle texty dlouho předtím, než se promění v nablýskané, vybroušené, zkorigované a vysázené svazky položené na stole v knihkupectví, bylo privilegium. Poznat je ještě v té syrové podobě bylo vyloženě kouzelné.

Nový rukopis od Richarda Avelinga do nakladatelství přišel ten rok v říjnu. Všichni o něm mluvili a zoufale toužili si ho přečíst, jenže my jsme ho dali pod zámek, aby ho nikdo nevynesl ven. Tohle celé akorát přiživovalo firemní nadšení a spekulace.

„Nebudeme to nikam široce rozesílat," oznámila mi Cecile z druhé strany stolu. „Ale ty se na to podívat můžeš. Vím, že to je tvůj oblíbenec. Tady to máš vytištěné s vodoznakem. Ale proboha, Charlie, ne že to necháš někde v metru nebo že s tím uděláš nějakou jinou pitomost. Probereme to tento týden na poradě. Samozřejmě tu knihu vydáme, ale protože ji napsal Richard, vedení bude chtít znát i názor juniorních zaměstnanců. Potřebujeme na ni nalákat mladší čtenáře, než celé jeho publikum vymře." Cecile ke mně přisunula velkou hnědou obálku a já ji roztrhla a její obsah mi spadl do klína. Tady to bylo. Přejela jsem rukou po písmu na titulní straně. *Hladina moře*, stálo tam. *Napsal Richard Aveling. Text před korekturou. Není na prodej a nesmí se z něj citovat.* Zvedla jsem oči k Cecile a ta se usmála.

Ten den jsem výjimečně nešla s Ophelií a Eddym na oběd ani večer do hospody a taky jsem skoro nespala. Kniha vyprávěla příběh mladíka jménem Seb, firemního právníka, který si vezme volno ze své těžce stresující práce v Londýně a vrátí se na malý skotský ostrov, kde vyrůstal a kde má v plánu přestat pít alkohol, skoncovat s dle svého názoru mírnou závislostí na heroinu a rozloučit se se svým umírajícím otcem. Otec, chladný a zahořklý bývalý rybář, který mu nikdy neprojevil lásku, umírá na rodinném hospodářství na demenci a syna to v absťákové mlze vtáhne do jeho bludů a podivné reality, kde si vybavuje své těžké dětství ve směsici vlastních a otcových vzpomínek. Byl to příběh o cyklu domácího násilí, o vztahu otce se synem, o tom, jak

čas a společenská třída dokážou vehnat klín mezi dvě generace, o šílenství a o tom, co pro každého z nás znamená realita. Se šesti sty stránkami to byla pořádná bichle a já jsem hltala každé slovo. Tohle bylo Richardovo životní dílo.

Jeho redaktora u Windena & Shanea, Markuse Lloyda-Dawsona, moje nadšení potěšilo. Pravděpodobně už mu bylo dost po šedesátce, ne-li víc, a vypadal jako karikatura zámožného postaršího elegána, jelikož vždycky nosil motýlka, kšandy a tvídový oblek. Pracoval jenom pár dní v týdnu a skoro nebyl v kanceláři. Zbytek času trávil v hrabství Suffolk, kde zahradničil, staral se o své kdouloně a četl si. Protože Richard s Markusem spolupracovali už velmi dlouho, vybudovali si mezi sebou tak blízký autorsko-redaktorský vztah, že mu firma zjevně platila plnou a celkem tučnou mzdu jenom za práci na Richardových románech, přestože ten nějakou knihu vyplodil maximálně jednou za pět let.

Hladinu moře jsme ten týden probrali na radě a dostala jednoznačně pozitivní ohlasy. Stála jsem v zadní části místnosti s ostatními asistenty a asistentkami, z nichž někteří se rozpačitě opírali o skříňky a jiní posedávali na zemi, zatímco se zkušenější zaměstnanci prali o příležitost promluvit a nikdo doopravdy neposlouchal, co říkají jiní. Bylo vidět, že si svoje připravené komentáře předem nacvičili a všichni doufají, že přijdou s něčím bystřejším a chytřejším než ostatní, že se snaží z hlavy vycucat co nejobskurnější literární přirovnání, které by ukázalo, že právě oni jsou ti nejsečtělejší lidé v místnosti. Po nejlepších poznámkách se ozývalo souhlasné mručení.

„Je v tom takový updikeovský chladný realismus," pronesla jedna mladá redaktorka a několik lidí přitakalo. Viděla jsem, jak jí zrudl zátylek.

„Má to v sobě epičnost jako u Hardyho," řekl další, což se setkalo s menším úspěchem. Nevypadalo to, že by ho to rozhodilo. Muži v naší firmě byli obecně sebevědomější a tenhle konkrétní redaktor se nikdy nestyděl vyjádřit a rád se nechal pochválit za vlastní, nebo klidně i cizí práci. *Kluzkej jako úhoř*, popsala ho jednou Ophelia.

„To srovnávání s Amisem to zadupe do země," prohlásil další mladík z oddělení zahraničních práv. To se všem náramně líbilo.

Literární naparování, pomyslela jsem si a přitom si propiskou kreslila do zápisníku pírko. A pak že vás prý vysoká škola nepřipraví na skutečný život. Vždyť tohle byla víceméně debata ve studijním kroužku s výplatní páskou.

Až knihu všichni okomentovali, Allegra, která na to téma až netypicky mlčela, svým zvláštním, poangličtělým přízvukem Newyorčanky z vyšší třídy oznámila: „Richard bude v Londýně v únoru, takže to už budeme muset mít připravené marketingové a propagační plány. Budu tam potřebovat i oddělení prodeje, abychom probrali maloobchodní strategii. Cecile, můžeš tu schůzku zařídit?"

Taky jsem chtěla nadnést něco chytrého, jenže jakmile na mě nyní dopadla tíha šesti set stran a dvouhodinového spánku, uvědomila jsem si, že bych to zřejmě nedokázala skutečně vyslovit. Bylo teprve tři čtvrtě na jedenáct. Ale v poledne jsem ožila. Ve schránce na mě čekal e-mail od Cecile se žádostí, aby mi všichni potvrdili čas schůzky, a se seznamem jmen a adres, které jsem měla do konverzace přidat.

A tam to svítilo: r.aveling1954@aol.com

Otevíral se mi celý svět.

KAPITOLA PÁTÁ

Už před Ophelií a Eddym jsem měla dobré kamarádky.

Na prvním i druhém stupni základky jsem jich měla jenom pár, většinou ze sboru, a občas jsem s nimi trávila čas o víkendech nebo po škole.

Na konci střední to bylo jiné. Zůstala jsem na své škole a nešla jsem na místní přípravku se svými nepočetnými kamarádkami – jako rodina jsme se rozhodli, že pro mě bude lepší zůstat tam, kde to znám, abych se mohla soustředit na zkoušky a na to, abych se dostala na vysokou. Jenže pak jsem ten rok v srpnu přišla o mámu, a když o nějakých pět týdnů později začal školní rok, najednou jsem byla zpátky ve škole naprosto ztracená.

Totiž – vzhledem k tomu, že jsem měla mrtvou mámu, o mě celá škola zničehonic projevila obrovský zájem a skupinka oblíbených a oslnivých spolužaček si mě adoptovala jako takovou kuriozitku.

Teď už chápu, že puberťačky se často příšerně nudí a frustruje je, že nemají povoleno zakusit ten opravdový, dospělácký svět. Rodiče a pravidla je nutí zůstat dětmi, dokud jim není osmnáct. Většina jejich porozumění světu dospělých vychází z popmusic a televize a obojí jenom přetéká tragédií a dramatem. A protože já jsem žila uprostřed větší tragédie a dramatu, než holky z téhle party kdy viděly, rozhodly se, že jsem teď najednou ohromně

zajímavá, a já jsem si tu pozornost a rozptýlení upřímně užívala. Holky z téhle nové skupinky působily mnohem vyzráleji než moje staré kamarádky. Byly chytré a pilné a zároveň hezké a sportovně nadané, a i když to nikdy nebylo tak, že by mě neměly rády, až do té chvíle se o mě – tichou čtenářku, která každý týden schválně zapomínala převlečení na tělocvik – téměř nezajímaly. Ale v každém smyslu toho výrazu jsem ztrácela pevnou půdu pod nohama a všechno jsem to zkazila, když jsem špatně vyhodnotila situaci s jedním klukem, bratrem jedné holky z naší party. Takže když mě po roce stráveném v jejich úzkém kroužku vyplivly jako červa, co se nenadále objevil v jablku, ztratila jsem veškerou naději, že si kdy znovu najdu nějaké kamarádky, a upadla jsem do hluboké deprese. Jako by se otevřela stavidla. Náhle jsem se topila v zármutku, nedohlédla jsem na hladinu, nedokázala jsem se hýbat ani dýchat, aniž jsem přitom cítila tu nesmírnou tíhu, jako by mě dolů tlačil celý oceán. Konečně jsem pocítila ztrátu své mámy a týdny jsem nechodila do školy, protože jsem nezvládla vstát z postele. Když mě táta, který mi hrozně moc chtěl pomoct, ale nenacházel ta správná slova, nakonec vzal k praktické doktorce, dostala jsem antidepresiva. A už jsem je nepřestala brát. Nikdy mi nenabídli žádnou terapii ani další kontrolu.

Odmaturovala jsem potichu, bez fanfár a bez známek, které mi učitelé předpovídali před dvěma lety, když byla máma ještě naživu a zdravá a já se těšila na budoucnost. Tehdy říkali, že pokud se budu snažit, mohla bych se dostat na Oxford nebo na Cambridge, přestože jsem chodila na státní školu. Nakonec to dopadlo tak, že jsem ani zdaleka neměla takové známky, jaké bych potřebovala. A tak jsem na odvolání skončila na Univerzitě v Sussexu, kam jsem šla studovat anglickou literaturu.

Tak zoufale jsem toužila uniknout svému mizernému životu a domovu, kde jsem bydlela s dusivou tíhou máminy nepřítomnosti, že bych brala cokoli. Jenže mé problémy putovaly se mnou, jak už to tak s nimi bývá, a vysoká škola pro mě byla ještě těžší než střední – a přátelství obzvlášť. Po ztrátě nejen mámy a starých kamarádek, ale i těch nových, a po tom, jak katastrofálně to v maturitním ročníku celé skončilo, jsem se stáhla, byla jsem nejistá a čím dál víc jsem se uchylovala k samoléčbě. Nedokázala jsem mluvit s lidmi bez vypité půlky lahve bílého vína a pak jsem balancovala na ostří nože mezi tím, jestli budu na záchodech brečet, nebo zvracet. Dělala jsem spoustu fotek svým maličkým digitálním foťákem, ale když jsem pak nemohla spát a pozdě v noci jsem si je prohlížela ve svém pokoji v Londýně, půlku lidí jsem nepoznávala a u té druhé jsem nevěděla, jak se jmenují příjmením. Měla jsem pár intenzivních pomíjivých přátelství a hrůzostrašných vztahů. Chodila jsem po brightonských ulicích ve zvonových kalhotách s ustřiženým pasem, abych je mohla mít co nejníž, prohrabávala jsem se regály v secondhandech a hledala staré šaty prožrané od molů, které jsem nosila s korálkovými náhrdelníky a balerínkami, pila jsem lahve a lahve nejlevnějšího bílého vína s kýmkoli, kdo byl ochotný pít se mnou. Všude jsem si s sebou brala knihu, abych si připadala míň osaměle. Pracovala jsem v kavárnách a barech a obchodech s oblečením – práce byly jako kamarádky, dočasné. Občas jsem si našla někoho, kdo to se mnou chvíli vydržel, a nastěhovala jsem se do pokoje v jeho domě, takže jsem vláčela peřinu, polštáře a tři krabice plné svého majetku nahoru a dolů po brightonských kopcích a během tří let jsem stihla bydlet v deseti různých domech či bytech. Posunula jsem se dál, kdykoli mi spadlo do klína něco lepšího nebo se nějaké přátelství anebo bydlení pokazilo,

což se nakonec stalo pokaždé. Jedna kamarádka se o mě nějakou dobu obzvlášť pečlivě starala, a dokonce mi i přes univerzitu zařídila kognitivně-behaviorální terapii, jenže mně to přišlo povýšenecké a přehnaně zjednodušené. A potom, navzdory veškeré její laskavosti, anebo možná právě proto, jsem se vyspala s jejím expřítelem a tím byl mezi námi konec.

Nejhorší vždycky byly Vánoce. Jezdila jsem na pár dní domů za tátou, ale bez mámy to bylo strašné, a když se k němu pak přistěhovala Laura, bylo to pro nás všechny ještě i trapné. Jakmile znovu začaly jezdit vlaky, okamžitě jsem se zvedla zpátky do Brightonu. Tátovi jsem napovídala, že mě čeká spousta večírků nebo nějakou jinou lež, a pak jsem seděla v depresivním plesnivém bytě, jemuž jsem zrovna říkala domov, sama a moc chudá, než abych mohla zapnout topení, a zoufale jsem čekala, až přijde silvestr a s ním snad i nějaké spolubydlící, se kterými bych se mohla bavit. Často se o mně vykládalo, že jsem nestabilní a chaotická. Víc než jednou mi bylo řečeno, že jsem jako zlý sen. Zamilovávala jsem se do nedostupných chlapů, dovolila jsem jim se mnou spát a potom, když jsem příšerně toužila po jejich pozornosti a oni mi nezavolali nebo neodpověděli na zprávu, jsem několik dní v kuse brečela. Ani jeden můj kluk se mnou nevydržel déle než pár měsíců, tak moc jsem se na ně věšela – dokonce i na ty, které jsem vlastně ani neměla ráda. Přitahoval mě kdokoli nepřístupný, ale vždycky mě hrozně překvapilo, když to špatně skončilo. Byla jsem odhodlaná najít bezpečí v podobě přítele, který by mi aspoň trochu usnadnil osamění, ale zároveň jsem nebyla schopná dělat rozhodnutí, která by mě k takovému smysluplnému vztahu dovedla. Neměla jsem žádné kořeny, nebyla jsem nikde ukotvená. Nedokázala jsem se o sebe postarat – nevěděla jsem jak. Hodně jsem brala drogy: to my všichni.

Tahle sebedestruktivní období jsem prokládala chvílemi naprosté střízlivosti. K těm obvykle docházelo po nějaké zničující hádce s kamarádkou nebo po rozchodu. Přísahala jsem si, že se změním. Meditovala jsem a chodila na jógu do buddhistického centra, na jediné místo, kde jsem se vždycky cítila vítaná, a ponořila jsem se do toho tak dlouho, dokud tahle moje fáze trvala. Chodívala jsem na dlouhé běhy v lezavé zimě na brightonském pobřeží a do vlasů mi odletovaly slzy, zatímco mě vítr neúnavně, neposedně strhával do všech směrů kromě toho, jímž jsem se snažila utíkat. Sedávala jsem ve veganských kavárnách a četla jsem si, místo hlavního jídla jsem jedla přílohové saláty a kalorie, které jsem brala jako „ušetřené", jsem vyplácala na sladké milkshaky ze sójového mléka. Jak ze mě ta tíha padala, začala jsem cítit aspoň trochu kontroly nad svým životem i nad svým tělem. Ovšem vždycky to trvalo jenom krátce.

Učila jsem se dost na to, abych prolezla prvními dvěma ročníky, a ve třeťáku jsem už studovala jako divá a nějakým zázrakem se mi podařilo univerzitu vyjít s červeným diplomem. Táta s Laurou, která tehdy byla v posledních měsících těhotenství, do Brightonu přijeli na promoci. Vzali mě na oběd do Pinocchio's, levné italské restaurace oblíbené mezi studenty, a objednali lahev prosecca, z něhož si sotva usrkli. Táta mi řekl, že je na mě pyšný, a taky byl. I Laura ze mě měla radost. Museli odjet, hned jak jim na stůl donesli účet, protože Laura byla unavená, nebylo jí dobře a netěšila se na dlouhou cestu domů. Našla jsem si pár spolužáků, se kterými jsem šla pít, a tu noc jsme proseděli na kamenné pláži, připadali si mimo svět, poslouchali vlny ve tmě a přemýšleli, co proboha bude dál, co na nás tam venku čeká.

Dva měsíce nato zkrachovala investiční banka Lehman Brothers a s ní padla celá ekonomika. S Ophelií a Eddym jsme se

o tom dni později bavili – co jsme dělali, kde jsme byli, když se tyhle zprávy začaly objevovat. Oba dva samozřejmě s krachem měli úplně jinou zkušenost, protože peníze a burza v jejich životě hrály mnohem větší roli.

Občas mě napadalo, jestli by mě měli rádi, i kdyby mě znali v té době. Jestli by zůstali po mém boku a dokázali mě přenést přes chaos těch let. Došla jsem k tomu, že ano.

Moje druhé Vánoce v Londýně, ty první, kdy jsem pracovala u Windena & Shanea, byly nejšťastnější za těch šest let od máminy smrti. S prvními vánočními světýlky a tóny písně „Fairytale of New York" jsem bolestivě cítila její ztrátu, stejně jako každý rok. Bylo to pro mě to nejtěžší období, ale přes tyhle Vánoce mě na bedrech přenesli Ophelia a Eddy. Pečovali o mě víc než normálně, rozptylovali mě, kdykoli jsem byla smutná, kladli mi na srdce, abych s nimi mluvila o svých pocitech, a často mi to připomínali. Jednou v noci, po krásném vánočním večírku v našem oblíbeném knihkupectví, jsem se jim složila v kuřárně hospody poblíž Leicester Square, ale to bylo jenom jednou jedinkrát a jim to nevadilo. Jakmile ze mě opadl tlak, bylo mi mnohem líp a užili jsme si zbytek večera, zůstali jsme tam až moc dlouho a málem jsme nestihli poslední metro domů.

V práci jsem dostala úkoly navíc – musela jsem přidat některé z hezčích knih v pevné vazbě a zvláštních vydání klasik do našich dárkových katalogů, které jsme inzerovali ve všech novinách a časopisech. Až překvapivě dobře se mi to povedlo, z čehož měla Cecile velkou radost, a díky hovorům s novináři i Opheliině a Eddyho rozsáhlé síti kontaktů jsme dostali pozvánky na vánoční večírky, co se konaly každý večer v týdnu celý prosinec. Londýn

se všemi těmi světýlky a ozdobami vypadal nádherně. Na recepci v práci se objevil obrovský vánoční stromeček, vkusně ozdobený tmavočervenými sametovými mašličkami a spoustou zlatých blikajících žároviček. Pod ním ležely krabice v balicím papíře, ale když jsme si jednou ve čtvrtek pozdě večer šli do kanceláře přezout boty, zjistili jsme, že jsou prázdné. Clemmie z Cambridgeshiru přivezla celou bednu Opheliiných společenských šatů a každý večer jsme se převlékaly na toaletách v práci, natáčely si řasy a žehlily si ofinu Opheliinou milovanou přenosnou žehličkou. Zdálo se, jako by nikomu nevadilo, že jsme se následující den ráno vždycky doplazily do kanceláře až něco po desáté, protože všichni zřejmě měli podobnou kocovinu.

Jednadvacátého prosince Eddy odjel nočním vlakem na Vánoce do Edinburghu za prarodiči, kteří pořádali slavnostní oběd. Jeho otec pocházel z dlouhé linie vymírající vyšší třídy a byl to vlastně šlechtic. Přestože zdědil miliony liber v luxusních, ale chátrajících nemovitostech, po krachu se ocitl v těžké finanční situaci a ukázalo se, že udělal pár špatných obchodních rozhodnutí. Teď byl na pokraji bankrotu a jen taktak se držel nad vodou. Když se Eddy, jeho nejmladší a navenek nejvíc gay syn, rozhodl pro kariéru v knižním průmyslu, těžko se mu to skousávalo. Eddy naštěstí na své dvacáté první narozeniny dostal přístup k tučnému svěřenskému účtu a většinu z něj momentálně rozfofrovával v hospodách východního Londýna. Myslím, že se docela těšil, až svému otci předvede svou nadále se rozvíjející přihřátost a nadále klesající konto a až tím bude trýznit Barnabyho i ostatní bratry. Jeho babička ho ovšem zbožňovala.

Rodina Devereuxova jako obvykle trávila Vánoce ve Švýcarsku a Ophelia mě pozvala, ať jedu s nimi. Vysvětlila jsem jí, že neumím lyžovat, ale moc ráda si během dní, kdy budou na sjezdovkách,

budu číst na jejich rodinné horské chatě, která působila absurdně nóbl a měla i vlastní „služebnictvo“, což podle Ophelie značilo hospodyni, co pro ně i vařila, a uklízečku. Táta vypadal, jako by se mu ulevilo, že se nebude kromě Laury a mimina muset starat ještě i o mě, a jako vánoční dárek mi dal peníze na letenku, ale Opheliina máma už je všem koupila, a když jsem jí tu svou chtěla zaplatit, mávla nad tím rukou, až jí náramky zachřestily. Koupila jsem jí hrneček a krabičku moc dobrého bylinkového čaje z obchodu Liberty – zabalenou ve fialové dárkové taštičce – a na Boží hod jsem jí to dala, když se nikdo nedíval. Zatvářila se rozpačitě a já jsem zrudla při pomyšlení, jak jsem pitomoučká. Někdo jako Clemmie žádný hrnek ani čaj z Liberty nepotřebuje – může si koupit celý obchod. Pevně mě objala kostnatýma rukama, pohladila mě po vlasech, cosi zamumlala francouzsky, štípla mě do tváře a i s taštičkou odplula do ložnice. Nejradši bych se propadla hanbou.

Když jsme přijeli, všude ležela silná sněhová pokrývka a podle Ophelie to byl „prašan“, který byl evidentně ideální na lyžování. Její táta Claude nás vyzvedl na letišti v nablýskaném černém mercedesu s pohonem na všechna čtyři kola a vyhřívanými koženými sedadly. Posadila jsem se dozadu, zatímco Ophelia s ním brebentila ze sedadla spolujezdce, přepínala rádiové stanice a ohřívala si ruce na topení.

Chata byla mnohem impozantnější, než jak ji Ophelia popisovala. Tohle dělávala snad vždycky, pořád zlehčovala, jak moc hezké věci má. Byl to krásný a okázalý čtyřpodlažní dřevěný srub, s balkony po celém obvodu a šikmou střechou. Vypadal jako z vánočního přáníčka. Ophelia byla ještě bohatší, než jsem si vůbec dokázala představit.

Uvnitř byla chata osvětlená teplými žlutými zářivkami a voněla po vánočních stromečcích, protože v celém domě byly minimálně tři. V každé hlavní místnosti se nacházel krb se skleněnou zástěnou a zdi byly z přiznaného kamene a s dřevěným obložením, aby to ladilo s okolím. Stály tam rohové pohovky plné měkkých polštářků a kožešin a na zemi ležely koberce s vysokým vlasem. Vypadalo to tam jako vystřižené z časopisu nebo nějaké vánoční romantické komedie. Bylo to nesmírně útulné.

S Ophelií jsme bydlely v jednom pokoji s obrovskou postelí a vlastní koupelnou. Měly jsme i svůj balkon, z čehož jsem byla ohromená, ale Ophelia na to zřejmě byla zvyklá, takže nad mým nadšením jen pokrčila rameny a vyběhla ze dveří, volala mámu a hledala baileys, přičemž jí dlouhé tmavé vlasy poskakovaly na bílém pleteném svetru. Bylo dvacátého třetího prosince a začínalo se šeřit. Padal jemný sníh a já jsem si znovu pomyslela: *Tady teď jsem. Otevírá se mi celý svět.*

Ten večer jsme pili baileys s ledem a potom červené víno a hráli jsme v obýváku karty s Opheliiným mladším bratrem Samem. Samovi bylo osmnáct a studoval v prvním ročníku na Cambridgi ekonomii. Byl mnohem milejší a šarmantnější než jakýkoli jiný osmnáctiletý kluk, kterého jsem potkala. Stejně jako Ophelia měl velké tmavé oči s dlouhými řasami a husté tmavé vlasy. Za pár let z něj bude fakt fešák, řekla jsem Ophelii ten večer v posteli.

„Jo, a taky to o sobě ví," zasmála se. „Jednoho dne z něho bude premiér."

Navzdory všemu tomu řevu a pláči a rychle chrleným hádkám ve francouzštině, které mezi nimi často probíhaly, se mi jejich rodinný život zdál naprosto dokonalý.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Sladkobol*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.